

ชอบพียังไม่กลัว ชอบรั้วๆจะกัน
สองผู้สื่อข่าวรักชะอย่าง

สื่อรักรั้ว

อัญญะราญ

สื่อรักริมรั้ว

ผู้แต่ง : อัญญาสราน / AnyaSaran

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ.2537

พิมพ์ครั้งแรก : ตุลาคม 2554

แบบปก : วอลต์อาร์ตเวิร์ค

พิสูจน์อักษร : อัญญาสราน

ผู้จัดพิมพ์ : AnyaSaran

สื่อรักริมรั้ว

อัญญาสราน / AnyaSaran

เขียน

คำนำ

นรีเป็นสาวนักบัญชีที่ถูกก่อกวน และกฤษฎ์หนุ่มข้างบ้าน
ก็มีชีวิตที่ไม่ค่อยสงบสุขอีกแล้ว เพราะขบวนการคนใช้ของทั้ง
สองบ้านสนใจ่วนวายกับคนรอบข้างเป็นพิเศษ โดยเฉพาะอยากจะ
ช่วยสานสัมพันธ์ระหว่างเจ้านายเหลือเกิน เพื่อว่าสองบ้านจะได้
รวมเป็นบ้านเดียวกันเสียที

ติดตามเรื่องราวต่างๆ ของทั้งคู่ว่าจะหลุดรอดจากแผนของ
ขบวนการนี้ได้หรือไม่ ขอให้มีความสุขกับการอ่านค่ะ

จากใจผู้เขียน

อัญญุตราญ/AnyaSaran

1...

เสียงรถที่วิ่งเข้าออกของบ้านหลังข้างๆ อย่างคึกคักในวัน
สองวันนี้..ทำให้สาวใช้ของบ้านหลังติดกันพลอยมีชีวิตชีวาตื่นเต็น
ไปด้วย

"คุณนรี..คะ บ้านหลังข้างๆเรานี่มีคนมาอยู่แล้วนะคะ ไม่รู้
ว่าเช่าอยู่อย่างของเราหรือว่าซื้อขาดเลย แต่จันทร์ว่าคุณนาย
วรรณคงได้รับทรัพย์ค่านายหน้าอีกตามเคยแหละคะ"

นั่นเป็นรายงานสดจากนางสาวจันทร์ที่นรีมักจะเติมคำ
ท้ายชื่อให้เป็น 'จันทร์ศรี' ซึ่งเจ้าตัวเองก็ชอบใจจนถึงกับลงทุนไป
อำเภอก็เพื่อขอเปลี่ยนให้ชื่อนี้อย่างเป็นทางการ

นางสาวจันทร์ศรีผู้นี้คือผู้สื่อข่าวประจำบ้าน..หรืออีกนัย
หนึ่งคือคนรับใช้ของนรี แต่ฝึกฝนอาชีพนักข่าวมากกว่าอาชีพ
คนรับใช้

ภายในรัศมีหลายตารางกิโลเมตรไม่ว่าบ้านไหนมีเรื่อง
อะไร ตั้งแต่เรื่องเล็กน้อยไปจนถึงเรื่องคอขาดบาดตายเจ้าหล่อน
จะรู้ได้ฉับไวจนน่าเหลือเชื่อ แต่เป็นเพราะว่าหุ่นไม้ให้แต่ใจรัก
เท่านั้น..จันทร์ศรีผู้นี้จึงได้อยู่กับนรีเรื่อยมาจนถึงทุกวันนี้..โดยยัง
ไม่คิดเปลี่ยนอาชีพ

ความจริงแล้วก็เรื่อยมาตั้งแต่เรียนอยู่ชั้นมัธยมใน
โรงเรียนประจำจังหวัดเชียงราย อันเป็นบ้านเกิดเมืองนอนของ
หญิงสาว บิดาของเธอทำไร่ไถนาอยู่ที่นั่นส่วนมารดาเสียชีวิตนาน
แล้ว และเธอไม่มีพี่น้องที่ไหนอีก

วันหนึ่งบิดาของนรีพาลูกคนหนึ่งของคนงานในไร่ให้มา
เป็นพี่เลี้ยงประจำตัวโดยเฉพาะ เพราะเห็นว่ามีอายุต่างกันไปไม่มาก
นักจะได้เป็นทั้งเพื่อนและพี่เลี้ยงไปด้วยในตัวเสร็จสรรพ

จากนั้นมานางสาวจันทร์ศรีก็อยู่กับนรีมาโดยตลอด จะ
ห่างหายกันไปบ้างก็ช่วงที่นรีมาเข้าเรียนมหาวิทยาลัยในกรุงเทพฯ

และอยู่ประจำหอพักของมหาวิทยาลัยจึงไม่ได้หอบหิ้วกันมา
เท่า^{นี้}

แต่พอเธอเรียนจบหางานทำได้ก็รีบเรียกตัวคนรับใช้
ดั้งเดิมให้ลงมาอยู่ด้วยกันทันที ซึ่งนั่นเป็นเวลากว่าสองปีมาแล้ว

"แหม..แต่เห็นขนข้าวของมาเต็มสองคันรถดูตั้งเชียวนะคะ
คุณนรี สงสัยจะอยู่ถาวรกันละมัง ต้องไม่ใช่คนเช่าธรรมดาแน่ๆ"
นางสาวจันทร์ศรียังสาธยายต่อ "วันแรกนั้นก็ขนของกันครึกโครม
เลยคะ จันทร์เล่าให้ฟังหรือยังคะ"

"อ้อ..เล่ามาสามรอบแล้ว"

นรีตอบเพียงแค่นั้น ขณะที่หันหน้าก้มตาอยู่กับเอกสาร
ต่างๆ บนโต๊ะ ก็งานบัญชีที่วางกองอยู่ตรงหน้านั้น ในความรู้สึก
ของเธอแล้วดูเหมือนจะต้องใช้เวลาสักสองชาติครึ่งเป็นอย่างน้อย
จึงจะทำเสร็จ แทนที่จะต้องเป็นไปตามกำหนดเส้นตายคือเช้าวัน
พรุ่งนี้

บ้านหลังเล็กที่นรีเช่าอยู่^{นั้น}มีรูปทรงขนาดกระทัดรัด ห้อง
โถงชั้นล่างจึงถูกจัดแบ่งด้วยเฟอร์นิเจอร์ให้เป็นมุมต่างๆ ตาม
วัตถุประสงค์การใช้งาน คือมุมรับแขกมีโซฟาเก้าอี้บุวมอีก

สองตัวพร้อมทั้งโต๊ะรับแขกเล็กๆ อีกหนึ่งตัวตั้งอยู่มุมหนึ่งใกล้ประตูหน้าต่าง เมื่อเพิ่มตู้เตี้ยเข้าอีกใบสำหรับวางโทรทัศน์และวิทยุอีกอย่างละเครื่อง มุมดังกล่าวก็กลายเป็นห้องนั่งเล่นไปในตัว เมื่อยามไม่มีใครมาเป็นแขก

ส่วนโต๊ะทานอาหารขนาดสี่ที่นั่งซึ่งตั้งอยู่ด้านในนั้น ในยามไม่ใช่เวลาอาหารก็ใช้ได้อย่างเนกประสงค์เช่นกัน อย่างที่รีนำเอกสารสมุดบัญชีต่างๆ ซึ่งหยิบหิ้วมาจากที่ทำงานมาวางกองไว้ใช้ต่างโต๊ะทำงานได้ดีไม่แพ้กัน

เสียอยู่แต่ว่าเมื่อใดเอางานมานั่งทำอยู่แถวนี้มักไม่ค่อยเสร็จดังใจนัก เพราะจะมีคู่หูมานั่งพรรณนาโวหารให้ฟังอยู่เสมอ

ยามใดที่รีตั้งมั่นอยู่ในสมาธิได้เธอก็จะรับฟังด้วยหูข้างหนึ่งแล้วปล่อยให้วางไปอีกข้างหนึ่ง แต่ยามใดที่เหลืออดเหลือทนจริงๆ รีก็จะชอบทั้งหมดขึ้นไปทำในห้องนอนชั้นบน ทนอดคู่เอาหน่อยแต่มีความสงบเยียบสมใจ

"พอเช้าวันที่สองนี้มิเสียงตอกกันโป้งป้างนะคะ...คงจะตกแต่งห้อง"

เสียงบรรยายยังตามมาไม่มีหยุด ตัวคนพูดนั่งต้อยๆอยู่กับพื้นใกล้ๆ มือเด็ดผักบุ้งไปด้วยเพื่อเตรียมทำอาหารมื้อเย็น

"แค่มองเข้าไปเห็นแวบๆ แวมๆ ก็พอจะรู้ว่าสวยหรือเปลวละคะ เจ้าของใหม่ท่าจะเงินหนา ไล้บ้านหลังนั้นมันราคาตั้งหลายล้านนะคะคุณนรี คุณนายวรรณบ้านปากซอยนั้นวิ่งเต็นหาคนซื้อมาตั้งนาน ก็รายมาตุ๊กก็ไม่ตกลงสักที คราวนี้คุณนายคงได้ค่านายหน้าหลายเงินหรืออก"

"อ้อ..คงงั้นมั้ง" เสียงตอบรับรู้

ใบหน้าสวยๆ ของคนนั่งก้มหน้าทำงานอยู่กับโต๊ะยังไม่ยอมเงยขึ้นมองเดือนมองตะวัน ด้วยความรีบร้อนจะต้องทำงานที่อุตสาหกรรมหอบหิ้วกลับมาทำที่บ้านให้สำเร็จ เพราะงานชิ้นนี้เป็นของบริษัทที่เธอสังกัดเป็นพนักงานอยู่ ไม่ใช่งานพิเศษรับทำเองแบบฟรีแลนซ์เหมือนบางชิ้น ด้วยหวังถึงผลงานว่าจะให้ออกมาสวยๆ หรือถึงยอมหอบกลับมาทำอย่างนี้ ค่าจ้างล่วงเวลาก็ไม่ได้

"เนื้อที่บริเวณบ้านก็ออกจะกว้าง..กว้าง เจ้าของเขาจะชอบปลูกดอกไม้เหมือนคุณนรีหรือเปล่าก็ไม่รู้ ของเรามีพันธุ์ดี ๆ สวยๆ มาจากเหนือแท้ๆ หาที่ปลูกไม่ยากได้ นี่คุณท่านจะส่งมาอีก"

แล้ว บ้านเราจะปลูกจนแน่นไปหมด ทำไงดีคะคุณ..แบ่งไปให้เขาบ้างดีมั๊ยคะ"

"เขาไหน"

ด้วยเหตุที่ใจยังจดจ่ออยู่กับงานตรงหน้า นรีจึงตามบทสนทนาไม่ค่อยทัน

"อ้าว..ก็คนที่มาอยู่ใหม่ไงคะ"

"จะดีหรือจันทร์"

"ดีสิคะคุณ เราจะได้ผูกไมตรีกับเพื่อนบ้านกันไว้ไงคะ"

"เพื่อเขาไม่ชอบปลูกต้นไม้..ดอกไม้"

"งู๊ย..ให้คุณหรืออนุญาตมาเถอะคะ เตียวจันทร์จัดการเอง"

"จะถือโอกาสหาเพื่อนอีกละซี"

"แหม..คุณนรีก็..บ้านใกล้เรือนเคียง..รั้วติดกันแค่นี้ น่าจะรู้จักกันไว้นะคะ"

"แล้วยายแจ้วรั้วหลังบ้านล่ะ งอนกันหายหรือยัง"

นรีเคยนึกสงสัยตัวเองอยู่เหมือนกันที่มีความสามารถในการแบ่งภาคได้ เพราะขณะปากพูดคุยกับสาวใช้ มือก็จับปากกา

ขีดเขียนไปปราดๆ คงจะเป็นเพราะความเคยชินมาแต่ไหนแต่ไรที่
ต้องทำเช่นนั้นอยู่บ่อยๆ

"อ้อ..หายงอนกันแล้วละคะ เคยมีปาร์ตี้สัมต่อกันอยู่บ่อยๆ
เลยโกรธกันไม่ได้นาน กินคนเดียวมันไม่อร่อยนี่คะคุณ"

"ยังไงก็อย่าไปวุ่นวายกับบ้านใหม่เขานักล่ะ เขาจะรำคาญ
เอา" รีบตัดเตือนสาวใช้

"รับรองคะคุณนรี เชื้อผีมือจันทร์ศรีเถอะน่า"

คราวนี้หญิงสาวเงยหน้าขึ้น..ทำให้เห็นใบหน้าหวานละมุน
ได้ถนัดยิ่งขึ้น..ดวงตากลมโตภายใต้ขนตาวางอนมีประกายยิ้มๆ
เมื่อพูดว่า

"ผีมือนะเชื้อจ๊ะ แต่ผีปากเธอฉันไม่แน่ใจ"

ต่อมาเพียงสองสามวันเท่านั้น

เมื่อนรีกลับจากที่ทำงานในตอนเย็น นางสาวจันทร์ศรีก็มี
ข่าวล่ำสุดมารายงานเพิ่มเติมจากข้อมูลที่รายงานไว้แทบทุกวัน

จะว่าไปแล้วเธอก็เห็นใจสาวใช้ที่วันๆ ต้องขลุกอยู่กับบ้าน
คนเดียว พอเสร็จงานบ้านจึงมีเวลาให้ความสนใจกับสิ่งรอบข้าง